

Warszawa, dnia 22 maja 2017 r.

Sygn. akt KTA/2/2017

WYROK

Koszykarski Trybunał Arbitrażowy przy Polskim Związku Koszykówki, działający w osobie arbitra Macieja Kucharskiego, po rozpoznaniu sprawy z pozwu Pani Weroniki Gajdy przeciwko Miejskiemu Międzyszkolnemu Klubowi Sportowemu „KATARZYNKI” w Toruniu o zapłatę kwoty 30.455,30 zł,

- działając na podstawie pkt 17 i 18 Regulaminu Koszykarskiego Trybunału Arbitrażowego przy Polskim Związku Koszykówki orzeka:

1. Oddala powództwo.
2. Kosztami arbitrażu obciąża stronę powodową.
3. Ustala końcową kwotę arbitrażu na 7.000 zł (siedem tysięcy złotych).
4. Zasądza od powódki na rzecz pozwanego zwrot wydatków poniesionych w sprawie w kwocie 3.500 zł (trzy tysiące pięćset złotych), na którą składają się:
 - a) uiszczona przez pozwanego zaliczka na pokrycie kosztów arbitrażu w kwocie 1.500 zł;
 - b) koszt obsługi prawnej w kwocie 2.000 zł.

Uzasadnienie

W dniu 6 kwietnia 2017 r. do Sekretariatu Koszykarskiego Trybunału Arbitrażowego przy Polskim Związku Koszykówki (zwanego dalej „KTA”) wpłynął pozew Pani Weroniki Gajdy (zwanej dalej „Powódką”) przeciwko Miejskiemu Międzyszkolnemu Klubowi Sportowemu „KATARZYNKI” w Toruniu (zwanemu dalej „Pozwanym”) o zapłatę kwoty 30.455,30 zł. Powódka podnosiła, że w okresie od 1 sierpnia 2015 r. do 30 stycznia 2017 r. łączył ją z pozwanym kontrakt na wyczynowe uprawianie koszykówki i z tego tytułu pozwany jest jej winien za sezon 2015/2016 kwotę 491,90 zł, zaś za sezon 2016/2017 - kwotę 29.963,40 zł. Do pozwu załączony został dowód uiszczenia opłaty administracyjnej w kwocie 2.000 zł.

W dniu 7 kwietnia 2017 r. Prezes KTA wszczął w niniejszej sprawie postępowanie, wyznaczając do rozstrzygnięcia arbitra w osobie Macieja Kucharskiego. Ponadto Prezes KTA wezwał strony do uiszczenia zaliczki na pokrycie kosztów arbitrażu w kwocie 3.000 zł, po 1.500 zł każda ze stron. Zaliczki zostały przez strony uiszczone.

W dniu 10 kwietnia 2017 r. arbiter Maciej Kucharski złożył na piśmie deklarację niezależności – zgodnie z brzmieniem pkt 9 ust. 2 Regulaminu KTA.

Pozwany w dniu 28 kwietnia 2017 r. złożył pisemną odpowiedź na pozew, w której wniósł o oddalenie powództwa twierdząc, że zapłacił powódce całe umówione wynagrodzenie za czas obowiązywania kontraktu.

Po zapoznaniu się z treścią pozwu i odpowiedzi na pozew arbiter wezwał powódkę do złożenia pisemnych wyjaśnień co do wykonywania przez nią w trakcie obowiązywania kontraktu działalności gospodarczej i o nadesłanie uwierzytelnionych kopii faktur wystawionych na rzecz pozwanego. Stosowne wyjaśnienia wraz z żądanymi kopiami dokumentów zostały przesłane do arbitra przez pełnomocnika powódki w dniu 9 maja 2017 r.

Następnie arbiter wezwał obydwie strony do złożenia dodatkowych wyjaśnień co do zapłaconej gotówką przez pozwanego na rzecz powódki kwoty 2000 zł oraz złożenia przez powódkę uwierzytelnionych kopii ewidencji sprzedaży VAT, zaś pozwanego do złożenia uwierzytelnionych kopii ewidencji zakupów VAT. Pełnomocnik powódki przesłał pismo wraz z żądanymi dokumentami w dniu 15 maja 2017 r., zaś pełnomocnik pozwanego – w dniu 18 maja 2017 r.

Analizując sprawę w oparciu o przedstawione przez strony kopie dokumentów arbiter uznał, że nie ma potrzeby przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ustalono następujący stan faktyczny:

Powódka Weronika Gajda (nazwisko panieńskie Idczak) zawarła z pozwanym MMKS „KATARZYŃKI” w Toruniu w dniu 17 kwietnia 2015 r. kontrakt, na mocy którego zobowiązała się wobec pozwanego do świadczenia w sezonach rozgrywkowych 2015/2016 i 2016/2017 usług sportowych, związanych z grą w koszykówkę oraz działań promocyjnych i reklamowych (vide: § 1 ust. 1 kontraktu). Natomiast pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powódki umówionego wynagrodzenia w kwotach i terminach określonych w załączniku nr 1 do kontraktu. W sporządzonym aneksie do w/w kontraktu strony poddały ewentualne spory wynikłe na jego tle pod rozstrzygnięcie KTA

Z przywołanego wyżej załącznika wynika, że wynagrodzenie powódki miało być płatne w równych ratach miesięcznych po 12.000 zł, począwszy od miesiąca sierpnia 2015 r. do końca kwietnia 2016 r. oraz od sierpnia 2016 r. do końca kwietnia 2017 r. Wskazane powyżej kwoty wynagrodzenia miały być płatne w terminie 7 dni od daty dostarczenia pozwanemu przez powódkę faktury VAT i powiększone o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług (vide: § 3 ust. 1 kontraktu).

Nadto w kontrakcie przewidziano, że zobowiązania pozwanego ulegną automatycznemu zmniejszeniu o kwotę brutto otrzymanego przez powódkę stypendium od Miasta Toruń (vide: § 3 ust. 2).

Kontrakt wiązał strony do dnia 30 stycznia 2017 r., kiedy to został skutecznie rozwiązany przez powódkę, co potwierdził KTA w wyroku z dnia 3 marca 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. KTA/PLK/1/2017.

W okresie obowiązywania kontraktu powódka zawarła z Miastem Toruń 3 umowy stypendialne:

- umowę z dnia 15 lipca 2015 r., zawartą na okres od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. na łączną kwotę stypendium 60.480 zł brutto, tj. 10.080 zł miesięcznie;
- umowę z dnia 11 lutego 2016 r., zawartą na okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 maja 2016 r. na łączną kwotę stypendium 55.500 zł brutto, tj. 11.100 zł miesięcznie;
- umowę z dnia 29 sierpnia 2016 r., zawartą na okres od dnia 1 sierpnia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. na łączną kwotę stypendium 55.500 zł brutto, tj. 11.100 zł miesięcznie.

Zgodnie z oświadczeniami obydwu stron, dołączonymi przez powódkę do pozwu kopiami deklaracji PIT-11 oraz pismem Urzędu Miasta Torunia z dnia 27 lutego 2017r. (nr WSiT.423.2017.KD), kwoty stypendium zostały powódce zapłacone w całości, zaś płatnik – Miasto Toruń dokonał stosownego rozliczenia podatku dochodowego obciążającego powódkę, odprowadzając do właściwego urzędu skarbowego zaliczki na ten podatek.

Oprócz stypendium powódka otrzymała bezpośrednio od pozwanego 3 wpłaty w łącznej kwocie 11.723,20 zł, według następującego zestawienia:

- sierpień 2015 r. – wypłata gotówkowa w kwocie 2.000 zł;
- 14 grudnia 2015 r. – przelew bankowy na kwotę 4.723,20 zł;
- 22 sierpnia 2016 r. – przelew bankowy na kwotę 5.000,00 zł.

Powyższe ustalono w oparciu o pisemne oświadczenie powódki i 2 wydruki elektronicznych potwierdzeń przelewów bankowych.

W okresie obowiązywania kontraktu powódka jako przedsiębiorca wystawiła pozwanemu 9 faktur VAT na łączną kwotę 14.981,40 zł (12.180 zł netto + 2.801,40 zł VAT), tj.:

- 1/ faktura nr 00001/2015 z dnia 21 sierpnia 2015 r. na kwotę 2.361,60 zł (1920,00 zł netto + 441,60 zł VAT);
- 2/ faktura nr 00002/2015 z dnia 23 września 2015 r. na kwotę 2.361,60 zł (1920,00 zł netto + 441,60 zł VAT);
- 3/ faktura nr 00003/2015 z dnia 23 października 2015 r. na kwotę 2.361,60 zł (1920,00 zł netto + 441,60 zł VAT);
- 4/ faktura nr 00004/2015 z dnia 23 listopada 2015 r. na kwotę 2.361,60 zł (1920,00 zł netto + 441,60 zł VAT);
- 5/ faktura nr 00001/2016 z dnia 1 lutego 2016 r. na kwotę 1.107,00 zł (900,00 zł netto + 207,00 zł VAT);
- 6/ faktura nr 00002/2016 z dnia 23 lutego 2016 r. na kwotę 1.107,00 zł (900,00 zł netto + 207,00 zł VAT);
- 7/ faktura nr 00003/2016 z dnia 23 marca 2016 r. na kwotę 1.107,00 zł (900,00 zł netto + 207,00 zł VAT);
- 8/ faktura nr 00005/2016 z dnia 24 sierpnia 2016 r. na kwotę 1.107,00 zł (900,00 zł netto + 207,00 zł VAT);
- 9/ faktura nr 00006/2016 z dnia 23 września 2016 r. na kwotę 1.107,00 zł (900,00 zł netto + 207,00 zł VAT).

Powyższe ustalono na podstawie dostarczonych przez powódkę: kopii 9 faktur VAT i ewidencji sprzedaży VAT jak również częściowo na podstawie ewidencji zakupów VAT, dostarczonej przez pozwanego.

Przy rozstrzygnięciu nie uwzględniono widniejącej w ewidencji zakupów VAT pozwanego faktury nr 4/2015 z dnia 23 grudnia 2015 r., wystawionej na kwotę 2.361,60 zł brutto, albowiem sama powódka w dostarczonych Trybunałowi dokumentach w postaci kopii faktur VAT jak również ewidencji sprzedaży VAT nie potwierdziła, aby takowa faktura rzeczywiście została przez nią wystawiona.

W ocenie arbitra zgromadzone w sprawie dowody w postaci dokumentów przedstawionych przez strony postępowania nie budzą wątpliwości i są wystarczające do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia.

Rozstrzygnięcie w sprawie oparte jest o ogólne zasady sprawiedliwości (*ex aequo et bono*) - zgodnie z brzmieniem pkt 1 ust. 2 lit. b) Regulaminu KTA.

Powództwo jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Szczegółowa analiza złożonego pozwu pozwala na postawienie tezy, że powódka upatruje zasadności swojego roszczenia w należnej jej kwocie brutto, tj. kwocie umówionego wynagrodzenia, powiększonego o stawkę podatku VAT. Takie stanowisko powódki zasługiwałoby na uwzględnienie tylko w przypadku, gdyby jedynym płatnikiem wynagrodzenia był pozwany, zaś płatności odbywały się na podstawie wystawionych przez powódkę – jako przedsiębiorcę – stosownych

faktur VAT. Tymczasem w niniejszej sprawie pozwany nie był jedynym płatnikiem. Strony w kontrakcie przewidziały bowiem, że powódka może otrzymać stypendium od Miasta Toruń i w takim przypadku kwota wypłaconego stypendium zaliczana będzie na poczet wynagrodzenia powódki, a tym samym będzie pomniejszać zobowiązania pozwanego. Zawarty przez strony kontrakt przewidywał zatem, że powódka może występować w dwojakiej roli – stypendystki i przedsiębiorcy. Oczywistym jest, że z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej powódka miała obowiązek rozliczania podatku od towarów i usług (VAT). Jednakże zgodnie z obowiązującymi w Polsce przepisami podatkowymi, wypłacane stypendia sportowe nie są obciążone podatkiem VAT, zatem w niniejszej sprawie brak było podstaw do tego, by kwotę wypłaconego powódce przez Miasto Toruń stypendium powiększać o ten podatek.

Należy ponadto podkreślić, że podatek VAT jest tzw. podatkiem pośrednim, pobieranym na każdym kolejnym etapie obrotu towarami lub usługami, którego konstrukcja zakłada brak kaskadowego nakładania się podatku poprzez zastosowanie mechanizmu odliczenia podatku pobranego w poprzednich etapach obrotu (definicja za www.wikipedia.com). Podatek ten nie stanowi przychodu podmiotu, który go nalicza, gdyż jako tzw. podatek należny winien być odprowadzony do właściwego urzędu skarbowego.

Dlatego też nie można zgodzić się z twierdzeniami strony powodowej, jakoby intencją stron przy zawieraniu kontraktu było zagwarantowanie powódce wynagrodzenia na poziomie ok. 14.500 zł miesięcznie (vide: pismo pełnomocnika powódki z dnia 9 maja 2017 r.). Wnikliwa analiza dokumentów, w tym przede wszystkim załącznika nr 1 do przedmiotowego kontraktu pozwala bowiem na postawienie oczywistej tezy, że wynagrodzenie powódki miało kształtować się na poziomie 12.000 zł miesięcznie i jedynie w przypadku rozliczania tegoż wynagrodzenia w ramach prowadzonej przez powódkę działalności gospodarczej, miało ono być powiększone o obowiązującą stawkę podatku VAT. Przyjęcie innej interpretacji, jak próbuje to czynić strona powodowa, pozostawałoby w oczywistej sprzeczności z ideą podatku od towarów i usług.

Z uwagi na fakt, iż kontrakt sportowy zawarty pomiędzy stronami dotyczył dwóch kolejnych sezonów rozgrywkowych, należności przysługujące powódce rozliczane winny być łącznie, bez rozbicia na poszczególne sezony, albowiem rozliczenie to następuje w ramach tej samej umowy. Takie rozliczenie jest nadto zgodne z wolą stron, czemu dały one wyraz w złożonych w toku sprawy pisemnych oświadczeniach.

Przechodząc zatem do szczegółowego rozliczenia kontraktu łączącego strony do dnia 30 stycznia 2017 r. należy wskazać, że:

1. W okresie obowiązywania kontraktu od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia 30 stycznia 2017 r. powódce przysługiwało wynagrodzenie łączne w kwocie 180.000 zł (15 miesięcy x 12.000 zł).
2. W tym okresie czasu powódka otrzymała stypendium sportowe od Gminy Miasto Toruń w łącznej kwocie 171.480 zł, według zestawienia:
 - za okres 01.07.2015 – 31.12.2015 – 60.480 zł;
 - za okres 01.01.2016 – 31.05.2016 – 55.500 zł;
 - za okres 01.08.2016 – 31.12.2016 – 55.500 zł.
3. Różnica pomiędzy należnym wynagrodzeniem a wypłaconym stypendium wynosi 8.520 zł.
4. Powódka w okresie obowiązywania kontraktu wystawiła na rzecz pozwanego 9 faktur VAT na łączną kwotę 14.981,40 zł (12.180 zł netto + 2.801,40 zł VAT). Faktury te zostały przez pozwanego uznane i zaksięgowane. Z porównania sumy kwot netto z wystawionych faktur z kwotą wskazaną w pkt 3 wynika, że powódka wystawiła faktury na kwotę netto wyższą o 3.660 zł niż powinna była na podstawie łączącego strony kontraktu (12.180 – 8.520).
5. Pozwany wypłacił powódce łącznie kwotę 11.723,20 zł według następującego wyliczenia:
 - sierpień 2015 r. – 2.000,00 zł;
 - 14.12.2015 r. – 4.723,20 zł;
 - 22.08.2016 r. – 5.000,00 zł.
6. Należne powódce wynagrodzenie w okresie obowiązywania kontraktu wynosić winno łącznie 182.801,40 zł, tj. sumę kwoty 180.000 zł wynagrodzenia i kwoty 2.801,40 zł naliczonego z faktur podatku VAT. W szczególności brak jest podstaw do tego, by za należne wynagrodzenie uznać kwotę 3.660 zł, o której mowa w pkt 4. Uwzględnienie tej kwoty oznaczałoby bowiem, że powódka miałaby otrzymać łącznie kwotę 183.660 zł bez podatku VAT, a to stałoby w sprzeczności z treścią obowiązującego strony kontraktu.
7. Pozwany wraz z Miastem Toruń wypłacili powódce łącznie kwotę 183.203,20 zł, tj.:
 - 171.480 zł stypendium wypłaconego przez Miasto Toruń,
 - 11.723,20 zł wynagrodzenia wypłaconego bezpośrednio przez pozwanego.
8. Różnica wynosi zatem + 401,80 zł, co oznacza nadpłatę ze strony pozwanego (183.203,20 – 182.801,40). Kwestia ta w niniejszym postępowaniu pozostaje jednak poza zainteresowaniem Trybunału.

W świetle powyższego rozliczenia należy stwierdzić, że pozwany w całości wywiązał się ze swoich zobowiązań, wynikających z kontraktu zawartego z powódką w dniu 17 kwietnia 2015 r., a tym samym powództwo wywiedzione w niniejszej sprawie jest bezzasadne.

Końcowa kwota kosztów arbitrażu została określona na kwotę 7.000 zł. Składają się na nią koszty administracyjne i inne poniesione przez Trybunał, w tym w szczególności wynagrodzenie Prezesa Trybunału i Arbitra – zgodnie z pkt 18 ust. 2 Regulaminu KTA.

Na koszty arbitrażu złożyły się:

- opłata administracyjna uiszczona przez powódkę w kwocie 2.000 zł - zgodnie z pkt 18 ust. 1 Regulaminu KTA;
- zaliczka na pokrycie kosztów arbitrażu w łącznej kwocie 3.000 zł, uiszczona przez strony po połowie;
- wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 2.000 zł.

Wprawdzie pełnomocnik pozwanego żądał w odpowiedzi na pozew zasądzenie tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwoty 3.617 zł, w tym 17 zł opłaty skarbowej, jednakże Trybunał uznał, iż zasądzona kwota 2.000 zł jest adekwatna do stopnia skomplikowania sprawy i nakładu pracy pełnomocnika.

Kosztami arbitrażu obciążono w całości stronę powodową jako przegrywającą arbitraż. Ponieważ pozwany poniósł koszty w wysokości 3.500 zł, zasadnym jest zasądzenie powyższej kwoty od powódki na jego rzecz.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Wyrok niniejszy jest ostateczny i kończy arbitraż w sprawie.

Marek Kudrinski